

Pientilallisen Oskari Vienosen kosto

Kuokka heilahti ja turve lensi kaaressa. Pientilallinen Oskari Vienonen teki ojaa. Suo oli virnuillut hänelle jo vuosia, joten ainakin siitä tulisi nyt loppu. Navetan kyljessä sijaitsevan kotipellon laajennus takaisi pottuja koko talveksi.

Vienonen ei hikoilultaan huomannut paikalle saapunutta opettaja Strömberää. Kenokaulaista kansankynttilää, kuten osuuskaupan eteisessä seisonut pehtoori Tuusula oli häntä joskus ilkkurisesti nimitellyt.

”Kuulas päivä.” opettaja sanoi ja katseli savisten nahkakenkiensä suippoja kärkiä. Vienonen ei vastannut, vaan laittoi piipun suuhunsa, katsoi suon laitamilla kasvavaa kuusikkoa ja pyyhkäisi hikeä otsaltaan. Römppäisen kuusikkoa, joka sekin tuntui nauravan hänen uurastukselleen.

”On noita asioita hoidettavana”, opettaja jatkoi ja nyppi samalla housujensa prässejä kiusaantuneena. ”Kirkonkylän maamiesseuran toimikunnan asioita tässä hoitelen. Sitä raivauspalkintoa tuonne Römppäisen tilalle.” Vienonen ei sanonut sanaakaan. Hän vain sukki partaansa, työnsi lakkinsa takaraivolle ja sylkäisi.

”Harmi, kun se sadan markan rahapalkinto jäi tältä vuodelta jakamatta. Todella harmillinen takaisku koko kylälle.”

”Mutta sellaista se on.” Opettaja tuumasi, kääntyi ja jatkoi matkaansa.

Vienosta nauratti. Olihan hän maksanut kokonaista viisikymmentä markkaa, ja saanut kirkonkylän toimikunnan pyörtämään päätöksensä rahapalkinnon jakamisesta. Römppäinenhän ei niitä rahoja saisi. Sellainen outo, läpeensä kiero mies.

Vienonen nosti kuokkansa ja jatkoi hymyillen työtään.

Mika Keränen 12.09.2017